Рік видання XIV

№ 8 (1644).

ЧЕТВЕР 18 січня 1973 р.

Ціна 2 коп.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комунар

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

ГАЗЕТА ВИХОДИТЬ З 1939 РОКУ.

ОУНБ ІМ. Д.І. ЧИЖЕВСЬКОГО

Перша колонка номера

ДОСВІД ТРИТИСЯЧНИЦЬ — ВСІМ ФЕРМАМ

У КОЛГОСПІ імені Чапаєва позачергове свято — за «круглим столом» зібралися посланці молочнотоварних ферм Добровеличківського району. Місцем зустрічі це господарство обрали не випадково: тут є чому повчитися, є в кого. Із 27 доярок, що працюють на двох МТФ, 23 за минулий рік перейшли тритисячний рубіж. А доярка з комсомольсько-молодіжного колективу Марія Дзіна надоїла від кожної закріпленої корови по 4232 кілограми молока, Марія Панченко — по 4014. Навіть зараз, в пору морозів, дівчата з комсомольсько-молодіжного не послабили трудової напруги, міцно тримаються на позиціях, яких досягли, надоюють не менше 8—9 кілограмів молока щодоби.

«Круглий стіл» добровеличківців — це символічний заспів трудового року молодих тваринників, смисл якого можна визначити лозунгом: «Досвід тритисячниць — третьому вирішальному!».

Нинішній рік має особливе значення — це рік, що багато в чому вирішує долю всієї п'ятирічки. Належить не лише реалізувати планові завдання, схвалені грудневим Пленумом ЦК КПРС і затверджені Верховною Радою СРСР, але значно і перевершити ці завдання, створити необхідний запас на наступний період.

Виконуючи рішення XXIV з'їзду КПРС про забезпечення дальшого розвитку тваринництва, молоді тваринники області активно включились у Всесоюзне соціалістичне змагання працівників ферм. За дострокове виконання завдань дев'ятої п'ятирічки зараз ведуть боротьбу 80 комсомольсько-молодіжних колективів МТФ та понад 5 тисяч молодих доярок області. Вони домагаються високої продуктивності громадського тваринництва, за почином знам'янців беруть участь у механізації ферм, успішно освоюють механізми.

ЯК ВАЖЛИВО, щоб біля керма цього всеохоплюючого походу молодих творців достатку стояли надійні організатори і керманичі, перші помічники молоді — комітети комсомолу. Зараз, коли на тваринницьких фермах області все більше впроваджується комплексна механізація, кожен молодий тваринник, а це в основному дівчата, повинен досконало знати техніку. Робота на механізованих фермах нерозривно зв'язана з підготовкою кадрів: механізаторів, наладчиків, а також самих доярок, скотарів, які повинні бути з технікою «на ти».

Невід'ємною справою комсомольських організацій області стала турбота про поліпшення умов праці, побуту і відпочинку молодих тваринників. Пройдено перший етап у цьому важливому поході — комсомол здійснює постійне шефство над побутом і відпочинком працівників ферм.

ВИКОНУЮЧИ Постанову ЦК КПРС, Ради Міністрів СРСР і ВЦРПС «Про розгортання Всесоюзного соціалістичного змагання працівників тваринництва за збільшення виробництва і заготівель продуктів тваринництва в зимовий період 1972—1973 рр.» Онуфріївська комсомольська організація по-діловому спрямувала зусилля й наснагу юнаків і дівчат ферм. Первинні комсомольські організації тут працюють під лозунгом: «Тваринництво — ударна справа комсомолу!».

З року в рік в колгоспі «Шлях Леніна» цього району зростає виробництво продуктів тваринництва. В минулому році на сто гектарів угідь тут вироблено по 446 центнерів молока. Разом з усіма цей успіх виборювали і молоді тваринники. Комсомольсько-молодіжний колектив МТФ (групкомсорг Надія Кириченко) вийшов переможцем обласного змагання. Першою складовою успіху дівчат є, передусім, самовіддана праця. У колективі нема порушень трудової дисципліни, стосунки молодих доярок і старших доброзичливі, товариські, вміло застосовуються моральні та матеріальні стимули. Звідси і результати: по 3381 кілограму молока від кожної фуражної корови в минулому році.

Хороші успіхи і на рахунку комсомольсько-молодіжного колективу МТФ колгоспу «Перше травня» Маловисківського району, де загін молодих тритисячниць впевнено веде змагання на фермі.

Закінчується третій трудовий тиждень нового року. Від темпів, з якими розпочали його, залежить ритм роботи до останнього дня. У молодих тваринників цей темп задають сьогодні тритисячниці.

Юний друже! Ти дбаєш про зростання виробництва молока в твоєму господарстві, про достаток твого колгоспу. Вивчай і освоюй, сміливо впроваджуй досвід тритисячниць! Це повинно стати твоїм найпершим завданням у виконанні соціалістичних зобов'язань.

ПОВІДОМЛЕННЯ ТАРС

РАДЯНСЬКА АВТОМАТИЧНА СТАНЦІЯ «ЛУНА-21» У МОРІ ЯСНОСТІ «ЛУНОХОД-2» РОЗПОЧАВ ВИКОНАННЯ ПРОГРАМИ ДОСЛІДЖЕНЬ

16 СІЧНЯ 1973 року о 01 годині 35 хвилин за московським часом автоматична станція «Луна-21» здійснила м'яку посадку на поверхню Місяця на східній окраїні Моря Ясності, всередині кратера Лемонье. Місце посадки розташоване в безпосередній близькості від материкового району, який становить великий науковий інтерес.

Станція доставила на Місяць автоматичний самохідний апарат «Луноход-2», який продовжить дослідження місячної поверхні, що їх проводив у Морі Дощів апарат «Луноход-1». Вага «Лунохода-2» — 840 кілограмів.

Згідно з програмою польоту, 13 і 14 січня було проведено корекції навколомісячної орбіти. І станція «Луна-21» перейшла на еліптичну орбіту з мінімальним віддаленням від поверхні Місяця 16 кілометрів.

На місяцеході і посадочному ступені встановлено Державний прапор СРСР, виконані з барельєфом В. І. Леніна, зображенням Державного герба Радянського Союзу і написом «50 років СРСР».

Відповідно до радянсько-французької угоди про співробітництво у вивченні і освоєнні космічного простору в мирних цілях на «Луноході-2» встановлено кутиковий відбивач, виготовлений французькими спеціалістами і призначений для продовження експериментів по лазерній локації Місяця.

Керування роботою самохідного апарата провадиться з центру далекого космічного зв'язку. Зв'язок з апаратом стійкий.

До 18 січня «Луноход-2» перебуватиме в стаціонарному положенні. Після підзарядки бортових хімічних джерел енергоживлення за допомогою сонячної батареї самохідний апарат продовжить виконання наміченої програми.

Координаційно-обчислювальний центр обробляє одержувану інформацію. Радянська програма досліджень Місяця за допомогою автоматичних апаратів успішно продовжується.

НИВА-73

БУДЕ ВРОЖАЮ НАДБАВКА

Якщо проїхати дорогами по землях колгоспів імені Щорса, імені Ульянова, імені Фрунзе, «Росія», то скрізь на озимині побачиш встановлені в шаховому порядку снігозатримні щити. Їх виготовили піонери і комсомольці шкіл, сільська молодь.

Першими в районі серед учнів ініціативу новомиргородців підтримали п'ятикласники Розношенської середньої школи. Вони вирішили виготовити 150 щитів для колгоспу імені Калініна. Потім в змагання включилися інші класи школи. Комсомольці Вільхівської середньої школи зобов'язалися, що кожен член ВЛКСМ виготовить по два щити. Справу не відкладали надовго. На уроках праці збивали щити із дощок, робили із гілля дерев, кукурудзиння. Вчасно вивезли їх на поле.

Довго ждали великого снігу. Та ось він пішов, всім на радість, завіяла хуртовина. Шар снігу в тих місцях, де стоять щити, майже вдвічі вищий, ніж там, де їх немає. На цих ділянках врожай зернових матиме прибавку в два — три центнера. Тож зараз хлібороби, намагаючись зберегти вологу на великих площах, переставляють щити на інші ділянки. Сніг трамбують котками.

Понад 15 тисяч щитів стоять на полях господарств району. Близько трьох тисяч з них виготовили школярі, значну частину — комсомольці і молодь господарств.

Л. ПАСТЕРНАК,
секретар Ульяновського РК ЛКСМУ.

Трудовим напруженням, творчою роботою відзначили перші дні нового року комсомольці і молодь дільниці втулки другого механоскладального цеху Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів. Змінні норми колектив виконує не менше, ніж на 125 процентів.

На фото: бригадир комсомольсько-молодіжної дільниці втулки Галина Шевченко.

Фото В. КОВПАКА.

Побузький нікелевий — будова комсомольська

НА ПРАКТИКУ — В БУРУКТАЛ

Вже так повелося — великі підприємства значну долю турбот про кадри беруть на себе. І ми вже звикли до того, що, мов супутники, поряд з заводами і фабриками виростають навчально-виробничі комбінати. Юнаки і дівчата проходять у них хорошу школу навчання спеціальності, для багатьох звідси починається шлях в робітничий клас.

У травні минулого року на ударній комсомольській будові відкрився і почав діяти навчально-курсовий комбінат. Базою його послужило приміщення колишнього філіалу Верхньодніпровського металургійного технікуму: 16 класних кімнат, електротехнічна, хімічна та фізична лабораторії.

І з самого початку роботи комбінату перед його викладачами і учнями постали складні завдання. Наближався пуск першої черги заводу — ось і треба було паралельно з закінченням будівельних і монтажних робіт вчити людей професій металургів. За короткий строк робітничий навчальний заклад мав підготувати до нової професії (першої в житті) і дати другу професію 191 чоловікові.

Курс теорії і практики вели кращі спеціалісти заводу: начальники, головні механіки і енергетики, майстри цехів. Щоб наблизити навчальний процес до виробництва, відкрили класні кімнати безпосередньо при плавильному цеху і цеху шихтопідготовки. Молоді робітники приходять сюди на заняття одразу ж після зміни.

До пуску першої черги при навчально-курсовому комбінаті було підготовлено 360 робітників ведучих професій, в основному з числа молоді. Із них 19 плавильників теоретичний курс вивчали на нашому заводі, а практику проходили на споріднених підприємствах. Всього в передпусковий період на споріднені заводи виїздило для практичного навчання 180 учнів комбінату.

Тих, хто, як кажуть, металу і «не нюхав», ми намагалися послати навіть на два споріднених підприємства: в Буруктал, де велись дослідні плавки з наших руд і в комбінат Печенганікель, де працюють рудотермічні печі, подібні нашим. Таку практику пройшли комуніст — ветеран будови Олександр Павлович Запорожець і комсомольці Володимир Шайда та Олександр Горелєнков, молодий робітник, колишній слюсар, Геннадій Литвинов. Всі вони стали плавильниками.

Виникли ускладнення, коли постало питання, про підготовку машиністів кранів-перевантажувачів. Справа в тому, що такої спеціальності можна набути лише в МПТУ. А нам машиністи потрібні були терміново, до того ж навчати могли тільки паралельно з роботою на будові. Просили дозволу в інспекції Держтехнагляду відкрити такі курси при комбінаті. Дозволили, а екзамени слухачі курсів їздили здавати в місто Умань.

Труднощі і складності залишилися в минулому. За 1972 рік курс навчання при комбінаті пройшло 645 чоловік, більшість з них — люди молоді. А на черзі — нове завдання — підготувати кадри до пуску другої черги. В січні відбудеться перший випуск — закінчують роботу тримісячні курси формулярів вогнетривкої цегли. Це вже спеціалісти для другої черги.

К. КУЛЬКОВА,
начальник навчально-курсового комбінату ПНЗ.

ДО НОВОГО ПІДНЕСЕННЯ ВИЩОЇ ОСВІТИ

Завдання вищих навчальних закладів по виконанню постанови ЦК КПРС і Ради Міністрів СРСР «Про заходи по дальшому вдосконаленню вищої освіти в країні» обговорюють учасники всесоюзної наради, яка відкрилася 16 січня в Москві. У Великому Кремлівському Палаці зібралися ректори вузів, педагоги, представники промислових підприємств, колгоспів і радгоспів, закладів науки і культури. Присутні міністри СРСР, відповідальні працівники ЦК КПРС, ЦК ВЛКСМ, ідеологічних установ союзних і автономних республік, країв і областей.

Оплесками зустріли учасники наради товаришів А. П. КИРИЛЕНКА, К. Т. МАЗУРОВА, М. А. СУСЛОВА, Б. М. ПОНОМАРЬОВА.

З доповіддю виступив міністр вищої і середньої спеціальної освіти СРСР В. П. Єлютін. Вища школа, сказав він, вносить вагомий вклад в економічний, науковий, соціальний і культурний прогрес. На XXIV з'їзді КПРС, у промові Генерального секретаря ЦК КПРС Л. І. Брежнєва на Всесоюзному зльоті студентів, у недавній постанові партії і уряду дається висока оцінка роботи радянської вищої школи. Тепер у країні 824 вузи, в яких вчиться понад 4600 тисяч студентів. Вузи щороку випускають до 700 тисяч спеціалістів. Величезного розвитку набрала вища освіта в усіх союзних республіках.

У дев'ятій п'ятирічці має бути підготовлено дев'ять мільйонів спеціалістів, у тому числі 3,4 мільйона з вищою освітою.

МОЯ ВІТЧИЗНА

На Пермському моторобудівному заводі (Західний Урал), де виготовляють двигуни для пасажирських літаків і вертольотів, редуктори та інші вироби, повинен бути вдвоє збільшений об'єм виробництва важливих видів продукції за роки дев'ятої п'ятирічки (1971—1975). Це викликано зростаючими потребами Аерофлоту, котрий в даній п'ятирічці планує збільшити обсяг пасажирських перевозок в 1,7 раза.

На фото: Пермський моторобудівний завод. Готується до відправки двигун для пасажирського літака «ТУ-134».

Фото Е. КОТЛЯКОВА.

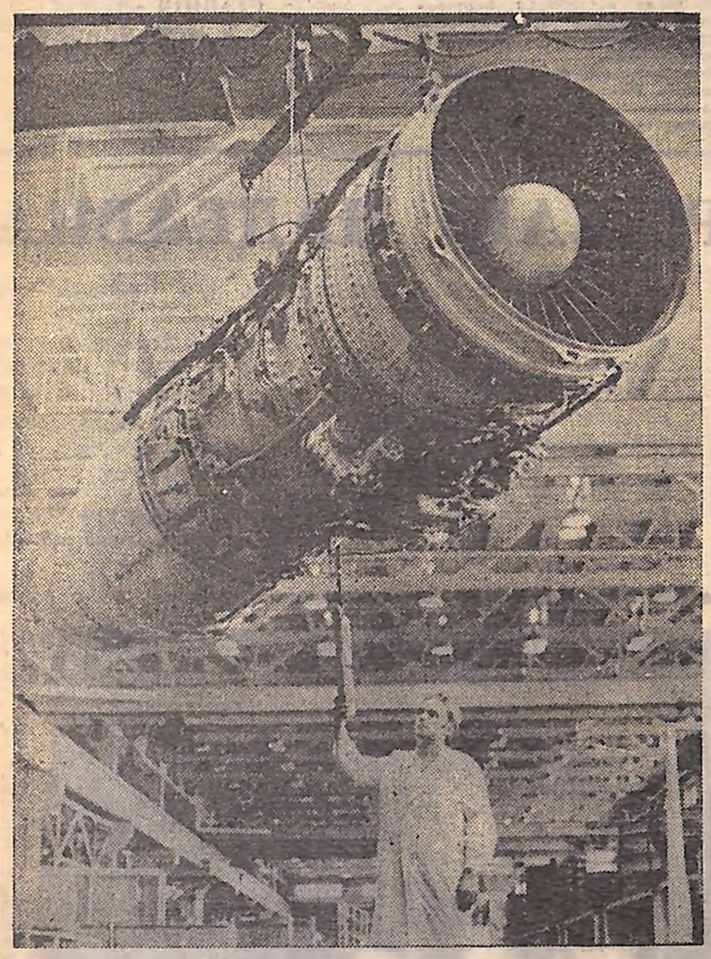

КОМСОМОЛ — СІЛЬСЬКІЙ ШКОЛІ

КОМУ ВІДКРИВАЮТЬСЯ ДВЕРІ

- Форми і формальність
- Про майбутнє учнів турбуються шефи
- Вожатий-виробничник: просто і складно

МОЛОДІ трудівники колгоспу імені Шевченка Кіровоградського району, звичайно, люди зайняті. Та все ж вони знаходять час завітати до своїх юних підшефних — учнів Первозванівської восьмирічної школи. Надовго запам'ятаються учням і комсомольцям колгоспу спільні вечори і зустрічі.

Щоб створити обстановку товариської безпосередності, дружби — до чого, в кінцевій суті, і прагнемо — потрібно, у підготовці, плануванні спільних заходів уникати формалізму. Ніяк не можна відкидати той факт, що вікова різниця шефів і підшефних досить відчутна. Звідси потрібні такі форми як колективної, так й індивідуальної роботи, щоб між ними не створювалася така собі, трохи нудьгувата, порожнеча. Ми вас зібрали, ми вам розповідаємо — ви сидіть, слухайте... Цей метод ніяк не виправданий з погляду педагогіки — в дітей найбільший опір викликає сам тон наказу. Тим більше, він не виправданий в бесіді старших і молодших товаришів.

Наприклад, в нашій школі ми проводимо разом політзаняття. На першому з них перед учнями виступила секретар комсомольської організації колгоспу Надія Гончарук. Звичайно, дітям було цікаво дізнатися про досягнення рідного колгоспу в дев'ятій п'ятирічці, про соціалістичні зобов'язання, які взяли комсомольці колгоспу, йдучи назустріч 50-річному ювілею країни. До того ж, йшлося про труд їхніх батьків, називалися знайомі прізвища. І учні вже по-новому дивилися на людей, з якими вони зустрічались щодня.

Комсомольці школи разом з шефами підготували комсомольські збори з порядком денним «Твоє майбутнє — від чого воно залежить?» Про що тут йде розмова? Про те, яким повинен бути справжній комсомолець, про вибір професії. А це теж одне з питань, які хвилюють наших вихованців. Комсомольцям колгоспу є про що розповісти школярам. Порадити, допомогти — адже для них це етап уже пройдений. На нашу думку, такі збори дають не менше користі, ніж бесіда вчителя з профорієнтації.

Під час святкування 50-річчя утворення СРСР разом з художньою самодіяльністю колгоспу школярі виступили з концертною програмою. Ряд заходів намічається здійснити в цьому році.

Важливе місце у ході дворічки «Комсомол — сільській школі» приділяється індивідуальній роботі з підшефними. Кожний піонерський загін має в нас свого вожатого-виробничника. А тут виникає ще чимало питань, які чекають свого вирішення. Звичайно, справжня робота з піонерами вимагає від людини багатьох якостей: це і любов до цієї справи, і вміння знайти контакт з вихованцями. Тож, буває різне ставлення до свого обов'язку, і не в усіх загонах ведеться однакова задовільна робота, вожатий-виробничник ще не став «своєю людиною» в школі. Але вже те обнадіює, що багато з них — гості бажані, що вони потрібні, що їх чекають піонери.

До того ж часто, навіть ті, хто має нахил до праці з дітьми, при першій невдачі втрачає віру в свої можливості. А в більшості це від того, що він не знає, як працювати з дітьми. Поки що ж його цьому ніхто не вчить. А дуже хотілося б, щоб вожатий-виробничник став справжнім другом піонерів. Щоб йому можна було доручати дійсно важливі завдання.

Сільська школа — це наша спільна турбота. І за виховання учнівської молоді кожен з нас в одвіті. Тож для наших шефів-виробничників двері школи завжди відчинені. Заходьте!

Л. СІВАЧЕНКО,
старша піонервожата Первозванівської восьмирічної школи.
Кіровоградський район.

ВАЖКОДОСТУПНА... ЛІТЕРАТУРА

«Дорога редакціє!

По радіо передають, щоб учні читали книги. І в газетах про це пишуть. Але ми, учні, які записані в бібліотеці колгоспу імені Леніна, не маємо змоги читати. Ось і канікули вже пройшли, та ми не прочитали жодної рекомендованої книги. Коли не підеш до бібліотеки — завжди закрито. А на табличці, що на дверях, написано: «Вихідний день — вівторок». А коли бібліотекар Віра Іванівна приходить до школи, її перші слова — «Чому ви не ходите до бібліотеки?»

А ми ж ходимо. Тільки повертаємося ні з чим.

Учні, абоненти бібліотеки колгоспу імені Леніна.

м. Новоукраїнка.

ВІД РЕДАКЦІЇ.

Можливо, учні і бібліотекар просто розминаються по дорозі? Школярі — в бібліотеку, бібліотекар — додому? Ми впевнені, що Віра Іванівна самостійно зможе вирішити питання обслуговування юних читачів при активній допомозі педагогічного колективу шкіл №№ 4, 8 та комсомольської організації колгоспу імені Леніна. Бо юні читачі, безперечно, праві — їм конче необхідно читати — про це і по радіо передають і в газетах пишуть. І дорослі ніяк не повинні ставати цьому на перешкоді.

Чекаємо на відповідь.

КОМПАС КОМСОРГА

ПРО ПЛАНИ, ПАСИВНІСТЬ І... КРИТИКУ

ЛИСТИ з пошти відділу комсомольського життя редакції рясніють запитальними знаками. Явище знайоме і по-своєму закономірне — новачки, зіткнувшись з першими труднощами комсомольської роботи, поспішають, де тільки можна, одержати відповіді на свої «чому» і «як».

На одні запитання досить порекомендувати прочитати ту чи іншу книжку, на інші — потрібно писати докладну відповідь, а подекуди й терміново їхати у відрядження. Ця стаття — відповідь на листи багатьох секретарів, які описали, хоча й різними словами, але подібну за своєю суттю ситуацію.

Спочатку про суть конфліктів, в основу яких покладено на перший погляд ніби просте запитання — як ставитися до критики, до зауважень і пропозицій комсомольців.

Пройшли звітно-виборні збори. Виступаючих було багато. Говорили про наболіле так гостро й різко, що наступного дня колишній секретар при зустрічі відводив очі в бік — немов не помічав. Новий секретар для себе вирішив: у мене все буде по-іншому.

Цілий місяць тільки тим і займався, що складав плани, думаючи разом повернути життя організації на інший лад, зробити його цікавим, змістовним. Не помітив, як настав час чергових зборів, перших після звітно-виборних. Вони були набагато спокійніші, тільки раптом новачок з подивом виявив, що критикують вже його. І, загалом, за ті ж «гріхи», що й попередника. «Ну, знаєте, це вже нікуди не годиться, адже я не ледарював місяць», — хотів обуритись у відповідь, але промовчав... А потім образа допекла і написав у редакцію: «Хіба я винен? Це вони (читай: комсомольці) такі пасивні, їм тільки б критикувати».

Прокрутимо той перший місяць комсорга, як кінострічку, і на потрібних кадрах зупинимося, щоб розібратися. Складав плани. Початок правильний. А що в цьому плані? Як він співвідноситься з критикою, що була на звітно-виборних? Та, виявляється, ніяк. І секретарю це невдогад. Адже він вирішив, що все буде по-новому. А ось про старе не пошкодило б згадати.

Торік у ШРМ восени почали заняття 10 комсомольців. На звітних зборах половину з них вже назвали «тими, що вибули із списків учнів». Причина? Як не просили начальника цеху, назустріч не пішов, зміну не поміняв. Спочатку один, а потім ще четверо «вечірників» замінили підручники на «фантастику».

Або ось ще. Пропонували на звітних подумати, як всім разом допомогти комсомольцю Кострову відремонтувати будинок старих батьків, котрі проживають в селі кілометрів за десять від міста. Мовляв, два вихідних, і справу закінчено. Комсорг вирішив, що в план це не запишеш, не комсомольський ніби-то захід. Записав інше: колективний вихід у кіно. Сам і квитки замовив завчасно. Лише ніхто напередодні чомусь грошей не здав...

Кінострічку місячної хроніки комсорга можна було б крутити й далі, але зупинимося. Для коментарів. Комсорг складає план. Всієї організації і водночас свій особистий, так би мовити робочий. В загальному плані пише: культпохід у вихідний в кіно. Юнаки й дівчата відгукнулися б на заклик культурно відпочити, коли б кіно йшло за тими двома недільниками, про які йшла мова на зборах. Секретар розсудив по-своєму і ініціативу не підтримав.

В плані робочому, для себе, комсорг намітив на місяць: побувати в райкомі, розвідати в завкомі, які є путівки на літо для колективних екскурсій, домовитися з підшефною школою і направити туди вожатих та багато іншого. Читаєш — все правильно, все потрібно. І лише одне впадає в очі — з начальником цеху, щоб хлопцям зміни поміняв та знову в школу, щоб вони могли ходити, розмова не передбачалася...

І ось збори. Перші, де новий секретар постав перед товаришами як вожак. І хоча порядок денний був нібито такий, що ніяк не поведеш мову про тих, хто не відвідує школу, а про ремонт будинку — тим більше, розмова пішла саме про це. Секретаря звинуватили: безлушний, не думає про товаришів.

— За що вони мене так, — обурюється комсорг. — Я ж хотів як краще.

І дійсно, хотів як краще. Тільки робив усе, не рахуючись з тим, за що критикували його попередника, не прислухаючись до пропозицій товаришів. І це викликало відповідну реакцію — його самого критикували.

Він образився. Назвав своїх товаришів пасивними, здатними лише «критику розводити». Назвав пасивними лише на тій підставі, що «провалили» запланований культпохід. Та він би відбувся, тільки іншим часом. Але для цього потрібно було стати спочатку заспівувачем недільника для ремонту будинку. І добитися від начальника цеху зміни графіка роботи для тих хлопців і дівчат, які вчаться.

А тепер настав час відповісти на питання комсорга: «Як ставитися до критики?» Якщо коротко, то — позитивно, і відповідати на неї ділом. І ще — ставитися з повагою і з увагою.

У Статуті ВЛКСМ записано, що комсомолець зобов'язаний «сміливо розвивати критику й самокритику». Це обов'язок і рядового комсомольця, і вожака молоді також. Лише для комсорга цей обов'язок подвійний — він мусить ще й вчити своїх товаришів вмінню критикувати, вмінню бачити, за що потрібно критикувати.

З надісланого в редакцію листа комсорга видно — в його організації юнаки й дівчата правом критики користуватись вміють. А в цьому й запорука успіху організації. Значить, їм зовсім не байдуже, як ведеться робота. І справа секретаря цю зацікавленість направити в потрібному руслі, а не поспішати називати товаришів пасивними, як це зробив автор вже відомого нам листа. Не ображатися, а робити висновки. Радіти, що юнаки і дівчата, критикуючи, підказують, як зробити життя організації цікавим. І вміти прислухатися до пропозицій комсомольців, з тим, щоб на їх основі складати плани саме цього цікавого життя і повніше їх здійснювати.

В. СЕРГЄЄВ.

БАГАТО історичних днів пам'ятає Ленінград. І один з них — день 18 січня 1943 року, коли була прорвана фашистська блокада.

...8 вересня 1941 року нацистські війська, що прорвались до стін Ленінграда, замкнули навколо нього кільце блокади, відрізавши усі комунікації, які з'єднували місто з країною. Вороги виснажували Ленінград голодом. Вони скинули на нього 100 тисяч авіабомб і 150 тисяч снарядів. 641 тисяча ленінградців загинула голодною смертю. Кожен третій будинок був пошкоджений, кожен 5 — зруйнований...

Але Ленінград не тільки вистояв. Він переміг і залишився єдиним серед великих міст Європи, куди ні разу за всю його історію не увійшли завойовники.

18 січня 1943 року радянські війська прорвали кільце блокади і відновили сухопутний зв'язок міста з країною. Ще не закінчились 900 героїчних днів оборони Ленінграда. До остаточного зняття блокади потрібно пережити ще цілий рік. Але тепер Батьківщина могла допомогти ленінградцям, прислати їм харчі, паливо, все, що необхідне для життя і остаточної перемоги. Найтрагічніший етап блокади закінчився.

Героїчний опір Ленінграда став у всьому світі синонімом мужності. Про ці легендарні дні і розповідають матеріали, які ми пропонуємо увазі читачів.

1941—1943

1973

На одному й тому місці через 30 років.

ВИСТОЯВ І ПЕРЕМІГ

І. І. ФЕДЮНІНСЬКИЙ,
генерал армії, Герой Радянського Союзу.

РОЗРОБЛЯЮЧИ плани війни проти СРСР, Гітлер і його командування значне місце відвели захопленню Ленінграда. Ось що говорила директива начальника штабу керівництва морською війною Німеччини від 29 вересня 1941 року: «Фюрер вирішив стерти місто Петербург з лиця землі... Запропоновано тісно блокувати місто і шляхом обстрілу із артилерії усіх калібрів і безперервним бомбардуванням з повітря зрівняти його з землею».

Гітлерівське командування стягло величезні сили. На Ленінградському напрямку наступала група армій «Північ», в склад якої входили 16-а і 18-а армії та 4-а танкова група, що нараховувала 29 дивізій. З групою «Північ» взаємодіяла частина групи армій «Центр». Все це угруповання нараховувало 42 дивізії, в тому числі 7 танкових і 6 моторизованих, понад 13 тисяч гармат і мінометів, близько 1500 танків, понад 1000 літаків і 725 тисяч солдат і офіцерів. Командував армійською групою «Північ» генерал-фельдмаршал фон Леєб. Він готувався святкувати перемогу. Був навіть визначений день банкету у ленінградському готелі «Асторія».

10 вересня в Ленінград прибула група воєначальників на чолі з заступником Верховного Головнокомандуючого, тоді генералом Г. К. Жуковим. Найбільша небезпека загрожувала з боку Пулковських висот. Тут фронт наблизився до околиць Ленінграда. Запеклими були бої за Пулковські висоти. Мужність радянських воїнів була безмежною. Велику моральну підтримку нам надавали мешканці міста. Партійна організація Ленінграда направляла в діючу армію своїх кращих людей. Тільки за перший день війни понад 100 тисяч ленінградців подали заяви з проханням направити їх на фронт. В найтяжчі дні боїв газета ленінградських комуністів «Ленинградская правда» надрукувала лист старих робітників Кіровського заводу захисникам міста. Обговорюючи цей лист у всіх частинах і підрозділах, воїни клялись битись стійко і мужньо.

Всі намагання гітлерівців прорватись в Ленінград були відбиті. Але місто все ж знаходилось в облозі. Верховне Головнокомандування вирішило провести операцію по прориву блокади Ленінграда. Задум операції полягав у тому, щоб зустрічними ударами двох фронтів — Ленінградського і Волховського розгромити угруповання ворога в районі Ладозького озера, об'єднатись тут і цим прорвати блокаду Ленінграда.

Вранці 12 січня 1943 року наші війська навально атакували позиції ворога. Шквальний удар радянської артилерії звалився на його голову. 18 січня південне узбережжя Ладозького озера було звільнене від фашистів, війська Ленінградського і Волховського фронтів з'єднались. Через утворений «коридор» шириною у 8—11 кілометрів Ленінград здобув сухопутний зв'язок з країною.

Через рік, у січні 1944 року, перемога під Ленінградом була завойована повністю. Ворога було відкинуто далеко від стін міста...

(АПН).

ПОДВИГ ТВІЙ ВІЧНИЙ, ЛЕНІНГРАД!

Наприкінці листопада 1941 року було прокладено автомобільну дорогу на льоду Ладозького озера — єдину магістраль, що зв'язувала блокований Ленінград з тилами країни. В зимові дні нею було доставлено населенню і військам міста більш як 360 тисяч тонн різних вантажів і евакуйовано з нього 514 тисяч жителів.

ВОЇНИ ЛАДОГИ

РІВНО опівдні за традицією, що йде від Петра І, в Ленінграді стріляє пушка Петропавловської фортеці. Але бувають дні, коли постріл гармати викликає і інші асоціації з часом. Серед таких днів — 18 січня. Цей день, 30 років тому, було прорвано блокаду Ленінграда...

«Ми думали маршувати вулицями Ленінграда до 1 серпня, — записав у своєму щоденнику оберлейтенант Генріх Ельман. — Чорта з два! Росіяни все більше дивують нас своєю впертістю. Б'ються до останнього патрона. Небачений, нечуваний, диявольський опір! Похоронні команди влаштовують кладовища за кладовищем для наших солдат і офіцерів».

Через кілька днів Ельмана було вбито на березі Ладоги. Його однополчани, що захопили Петрокрепость — місто, де Нева витікає з Ладозького озера, скоро переконались, що воля захисників Ленінграда незламна.

В листопаді 1941 року ленінградці побудували на льоду Ладоги автомобільну дорогу, яка зірвала задум Гітлера задавити місто голодом.

«Дорогою життя» назвали в ті дні захисники міста льодову трасу. Вона існувала дві блокадні зими — аж до березня 1943 року.

На Ладозі ожила легенда про давньоруське місто Кітеж, яке опустилось на дно на очах у завойовників татар, але так і залишилось нескореним. Безстрашний Кітеж мов би піднявся з-під криги перед здивованими фашистами. 30-кілометровою вулицею — трасою проліг він на озері. Це місто складалось з білих маскувальних наметів з ремонтними майстернями, стоянками й укриттями, складами, диспетчерською службою, харчувальними і медичними пунктами. Тут навіть снігові баби допомагали воювати з ворогом. Їм залишали вночі свої ліхтарі регулювальниці, які по добі не виходили на берег. Ладозький Кітеж було створено працею і кров'ю 40 тисяч ленінградців. Ось що розповідають ті, хто його створював.

СМИРНОВ: вийшли в шість ранку — в маскувальних халатах, зі зброєю. Ще вчора ми бачили воду на Ладозі, лід був тільки біля берега. Лише досвідчене око могло відрізнити міцний лід від ділянок, де він був тонкий як лист паперу.

ДМИТРІЄВ: найважче було на дев'ятому кілометрі від берега. Тут протока. Цю ділянку перший подолав Смирнов — по-пластунськи, підклавши під себе лижі. Дев'ятий кілометр мені довелось долати двічі. Увечері мене з трупою бійців відправили назад з донесенням про результати розвідки. На нього чекали у штабі Військової Ради Ленінградського фронту. Бачити шлях в темноті нам допомогло Північне сяйво. Лід на Ладозі міцніє з кожною годиною. Через кілька днів ним пройшли в Ленінград перші машини з хлібом.

Дев'ятий кілометр. Це була найнебезпечніша ділянка дороги. Гітлерівці вели по ньому прицільний вогонь. Вдень і вночі тут чергували бійці-шляховики, накладаючи мости через ополонки. А медичну допомогу надавала військфельдшер Ольга Писаренко. 152 дні — весь перший рік існування «Дороги життя» вона провела в наметі на льоду. На берег не ходила, боячись, що не вистачить сил повернутись назад. Пішла лише один раз, всього на дві години, коли її приймали в партію.

Колишній ладозький шофер Петро Михайлін розповідає:

— Вранці ми завантажили автомашину борошном. Була чудова погода. Шофери таку погоду ча Ладозі не любили, хоч їхати морозцем легко. Посеред озера нас виявили «мессершмітти». Їх було шестеро. Вони зайшли спереду колони. Ми, не включаючи двигунів, лягли під кузови. Мішки з борошном нас спасли. «Мессершмітти», розстріляв колону, почали відходити. Але бачать: колона рухається далі. Тоді вони зайшли ззаду. Ми знову зупинили машини — і під кузови. Кабіни були пробиті наскрізь, скло вибите, у мішках з борошном — свинцеві додатки, але колона все ж дійшла до берега.

Петро Михайлін виключив двигун своєї машини тільки в Берліні. І там, 2 травня 1945 року, він залишив на стіні рейхстагу знаменитий ленінградський автограф — повчання фашизму: «Ми прийшли сюди, щоб Німеччина до нас не ходила!» Фотокопія цього напису зараз зберігається у Центральному музеї Збройних Сил СРСР.

Олег ЧЕЧІН.
(АПН).

● З БЛОКНОТА ЖУРНАЛІСТА

ПАМ'ЯТНИК СКОРБОТИ Й СЛАВИ

ВЖЕ тиждень я у Ленінграді. Місто неповторне. І стало воно ще прекраснішим, ніж було до війни. Зовсім мирно уживаються архітектурні ансамблі старовини із сучасними, більше зелені, квітів. Не можу намилуватися цим красенем на Неві, і не можу не згадувати, яким він був під час війни...

Але яка радянська людина, ступивши на ленінградську землю, зможе не побувати на його північній околиці, де в зовсім молодому районі лежить Пискаревське меморіальне кладовище.

...Великий майданчик перед некрополем завжди заповнений автобусами. В них гіди й ведуть свою сувору розповідь про оборону Ленінграда, яка є однією з найяскравіших сторінок Сойового літопису радянського народу.

...Після того, як 9 травня 1960 року відбулось урочисте відкриття меморіального ансамблю, бачила хронікальні кінострічки, фотознімки, але те, що відкрилось перед очима, важко словами передати. Все тут величне й просте. Тут говорить історія! Тут говорить подвиг! Тут говорить нетлінна пам'ять народу про своїх героїв!

Територія братніх могил величезна. На кожній — зелений килим. На гранітних блоках — тільки дати: 1941, 1942, 1943...

Не шукайте імен. Тут їх не знайдеш. Ховали в блокаду просто ленінградців. Це слово стало їх загальним іменем — на всіх одне.

В середньому на кожний день блокади припадало триста вибухів снарядів і бомб. Тільки у вересні й жовтні 1941 року в місті 251 раз оголошувалась повітряна тривога. За одну голодну, холодну люту зиму сорок першого — сорок другого років ленінградці втратили значно більше, ніж дві союзницькі армії — американська і англійська — за всю війну з гітлерівцями. А всього блокада обірвала десятки тисяч життів. І більшість ленінградців лежить тут, бо з 15 лютого 1942 року за рішенням міськвиконкому жертви блокади ховали тільки тут.

...Я кладу одну за одною червоні, рожеві й білі троянди. Кладу квіти моїм однокурсникам по інституту — Віктору Перепеляку з Білорусії, Лідії Печенонській з Таганрогу, Ніні Смирновій із Смоленщини. А там, де п'ятиконечні зірки — танкісту-челябінцю Володі Соловйову. Йому не сповнилось сімнадцяти, як втік на фронт. У госпіталі ампутували обидві ноги, а юнак, коли марив, кричав: «Вперед, за Батьківщину! Бий фашистських гадів!» Згадала молодого вчителя, він все розповідав про село у вишневих садках, що на Вінниччині, й багатьох інших воїнів, котрі вмирали від ран у госпіталі, де працювала медсестрою.

Не було промов і траурних мелодій, залпів, коли їх ховали. Не було навіть домовин, адже дерево — на вагу золота. Але живі вірили, настане день, коли обов'язок перед жертвами важкої війни буде виконаний. І ленінградці мужньо боролись з ворогом — місто стало фронтом, кожний його житель — бійцем.

...Дивна річ. Ти на кладовищі. В пам'яті виринають одна за одною страшні картини. І водночас твою душу наповнюють почуття гордості, піднесене почуття нерозривного зв'язку поколінь, пристрасна ненависть до війни. Мабуть, це єдине в світі кладовище, де можна черпати сили для життя!

Особливо це відчуваєш, коли перед тобою постає пам'ятник незвичайної сили й виразності — скульптура Матері-Батьківщини. Обличчя матері виражає не тільки скорботу, воно сповнене величної гідності, величезної сили духу. Мати-Вітчизна горда за своїх синів і дочок, котрі віддали своє життя в ім'я перемоги над клятим ворогом.

За величним монументом гранітна стела, в центрі якої вибиті прості хвилюючі рядки:

> Здесь лежат ленинградцы.
> ...Они защищали тебя, Ленинград, колыбель революции. ...Ни одной вашей жизни, товарищи, не забыто. ...Так пусть же пред жизнью бессмертною вашей на этом печально-торжественном поле вечно склоняет знамена народ благодарный, Родина-Мать и город-герой Ленинград.

У залах павільйонів, що біля входу, розміщена експозиція, присвячена блокаді. Тут же сторінки з книги записів, що вели рахунок братнім могилам. Ось страшна арифметика тільки одного дня: 20 лютого 1942 року на Пискаревське кладовище привезли тіла десяти тисяч сорока трьох ленінградців...

Йдуть і йдуть люди уздовж довгих рядів братніх могил. Біль Ленінграда, слава Ленінграда — близька й зрозуміла усім чесним людям. І ніякі строки не зможуть загасити вагомість подвигу, звершеного захисниками міста Леніна!

Т. КАЛЬЧИНСЬКА,
учасниця оборони Ленінграда.

ЧЛЕН ОБЛАСНОГО ЛІТОБ'ЄДНАННЯ ІЛЛЯ ГЕЛЬМАН ЗАКІНЧИВ РОБОТУ НАД «СОЛДАТСЬКИМ РОМАНОМ».

— ОДЯГНУВШИ СОЛДАТСЬКИЙ МУНДИР, ЮНАК БЕРЕ НА СЕБЕ ВЕЛИКУ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЬ: ПОМУ ВРУЧАЄТЬСЯ НАЙДОРОЖЧЕ — СПОКІЙ БАТЬКІВЩИНИ. — ГОВОРИТЬ АВТОР. — СКЛАДНА ВІЙСЬКОВА СЛУЖБА. ВЕЛИКИХ ЗНАНЬ, ВИТРИМКИ І ДИСЦИПЛІНИ ВИМАГАЄ ВОНА. 18-РІЧНИЙ ХЛОПЕЦЬ, ЙДУЧИ ДО АРМІЇ, ОБОВ'ЯЗКОВО ЗАДУМУЄТЬСЯ: А ЧИ ЗМОЖУ Я. А ЧИ ПІД СИЛУ? МЕНІ, ЩО ПРОСЛУЖИВ ПОНАД ЧВЕРТЬ ВІКУ В АРМІЇ, ЧАСТО ЗАДАЮТЬ ТАКІ ЗАПИТАННЯ МОЛОДІ ЛЮДИ. І Я ЇХ ПЕРЕКОНУЮ — ЗМОЖЕТЕ. ПРО ЦЕ І ПОВІСТЬ «СОЛДАТСЬКИЙ РОМАН».

УРИВКИ З ПОВІСТІ І. ГЕЛЬМАНА ПІД НАЗВОЮ «Я — СОЛДАТ» МИ ПРОПОНУЄМО НАШОМУ ЧИТАЧЕВІ.

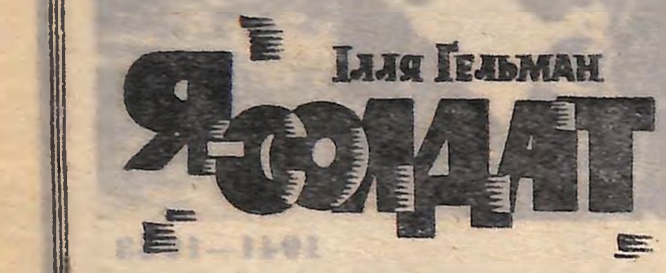

— I —

— Підйом!...

Ледь Чуйко, ще весь у ві сні, зіскочив з ліжка, як прозунала нова команда:

— Шикуватись!

А штани, онучі, чоботи? Чи так і бігти в шеренгу — босим, без штанів? Але тут, в казармі, правила залізні. Тут і питання задати не завжди зручно.

— Фіззарядка без кітелів! — голосно оголосив дюювальний.

— Наліво! На вихід кроком руш!

У Чуйка нічого не виходило з чоботом. Що таке? Взуття було підігнане точно, хоч скакай в нього. А тут не находив правий чобіт. Змешився чи що? Хлопець оглянув чоботи. ближче: чи не замінив хто. Ні, свої,. рідненькі.

Підмануживши, ледве вушка не відірвав, а таки натягнув. Нога одразу задерев'яніла.

Та знову біда: другої онучі не знайшов. Була і нема... Раптом здогадався: ондаві на одну ногу накрутив. Але знімати зараз чобота не було часу. Одягнув другий без онучі. І так всю фіззарядку: одна нога зовсім вільна, друга, ніби в броню закована. Основне, щоб не звернули увагу товариші, засміють. Хоч самим тяжко, а спробуй помилитись — реготу буде....

Прапорщики й сержанти постійно говорили, що все стане на краще, підбадьорювали, допомагали, були з молодими солдатами серйозні, по-батьківські уважні. А свої, такі ж молоді солдати — «салаги» — реготали.

Коли Чуйко підстригся під машинку, помився в лазні, і одягнувши військовий одяг, захотів розглянути себе у великому дзеркалі, він тут же потрапив під «обстріл».

— Вуха прижми!.. — голосно гукнув свій же земляк Едик Хміль. Чуйко мимоволі схопився за вуха. Хлопці, що стояли навколо вибухнули сміхом. Високий, незграбний, він готовий був провалитись крізь землю.

«З мене солдат не вийде. Я один нічого не вмію, не здатний...»

Зараз на фіззарядці він від болю стиснув зуби, але рухався зовнішньо нормально: ніхто не повинен нічого помітити...

Але ж старався вчора. Звечора все зіклав на стільці як потрібно: спочатку пояс, потім кітель, потім брюки, що зверху були першими. А відносно взуття — не врахував. Скільки попереджували, що кожну онучу потрібно накрутити на чобіт. Забувати нічого не можна.

Після випадку в лазні Чуйко намагався бути подалі від Хміля. Але доля їх постійно зводила. Ось і зараз на стройовій підготовці знову звела.

Новачки стояли вздовж асфальтової доріжки, навколо спортивного майданчика, біля штурмової полоси, біля самого приміщення нещяної казарми та біля огорожі, що відділяла територію військового містечка.

Невеликими групами, навіть, по двоє солдати виконували команди своїх командирів — переважно молодших сержантів, єфрейторів, а то й просто рядових солдат, яких було вже виділено із підрозділів для навчання молодого поповнення. Та ось і частина новобранців раптом «зробила запаморочливу кар'єру». Їх «підвищили у званні». Хто перетворився на «сержанта», хто на «старшого лейтенанта», з'явився навіть «генерал».

В одному місці трапилось непорозуміння. Новачок відмовився доповідати своєму товаришу.

— Будь він хоч маршалом — не хочу!

— Не хочу? — розгнівався командир.— Такого, товаришу, в армії немає. Призначено за старшого — все, ви його підлеглий. Хоч на годину, хоч на хвилину... Зрозуміло?

— Зрозуміло.

— Потрібно відповідати: «Так точно!».

Коли відробляли повороти у русі, старшим над Чуйком випався Хміль.

Навчались щодуху.

— Давай тепер відпрацюємо команду «перекур», — запропонував Чуйко.

Вони увійшли в гайок, і Хміль дозволив своєму підлеглому хвилину поблукати.

Той пішов стежиною, потім попід ялинами наблизився до огорожі. Завмер, настільки захотілось йому вдихнути «не військового» повітря.

Дуже подобались йому ці краї. Гарне місто. Повітря, наповнене запахами хвої, грибним ароматом. Тут, в Білорусії, все було не так, як на Україні, де народився Чуйко.

Чуйко позаздрив людям, які там вдалині, в заводських корпусах. Колись він обов'язково повернеться на свій завод, торкнеться рукою телевізорів. Один, другий, третій... Гарно, коли вони йдуть потоком. Ніби живі істоти...

Хлопець нічого не бачив, що робилось за його спиною, не чув команди закінчити заняття і прямувати в тир. У ту хвилину, коли новачки з піснею покидали місце занять, біля самої огорожі проходила дівчина. Чуйко швидко одягнув на голову пілотку, застебнув верхнього гудзика кітеля. Злякався, що вона побачить його, і швидко сховався за кам'яним стовпом.

Він не чув, як кликав його Хміль — дивився на дівчину. Хоч вона була русява, з сірими очима, але йому здалося, що то Віка. Струнка, юна, гарна Віка. Її він пронесе у серці через усе життя.

Сосни за спиною затріщали і гілля розсунулось.

— Ось ти де! — Не своїм голосом закричав Хміль. Він став наближатись до розгубленого Чуйка.

(Далі буде).

ГАНДБОЛІСТИ СПОРТКЛУБУ «МАШИНОБУДІВНИК» ГОТУЮТЬСЯ ДО НОВИХ СТАРТІВ. ТРЕНЕР М. БИКОВ СПОДІВАЄТЬСЯ, ЩО І В ЦЬОМУ РОЦІ ЙОГО ВИХОВАНКИ БУДУТЬ В ЧИСЛІ НАЙСИЛЬНІШИХ В ОБЛАСТІ.

Спорт

ГПО НА МАРШІ

ШЛЯХ ДО МАЙСТРА

Впровадження нового комплексу в нашому інституті був неабияким поштовхом на шляху до нового сходження фізкультурників. І це не лише на факультеті фізичного виховання. За десять місяців минулого року 75 студентів і викладачів інституту склали нормативи на золотий значок, 230 — на срібний.

Завдяки масовості підвищилась значно і майстерність спортсменів, що згуртовані в «Буревісникові». 4 студенти стали майстрами спорту, 9 — кандидатами в майстри, 35 — першорозрядниками. Молоді спортсмени вчились в більш досвідчених. Шеренги очолили майстри спорту Е. Шеховцов, К. Заславець, В. Фурлет, Н. Крикун, В. Подсевака. Разом з досвідченими тренерами і викладачами А. Ровним, М. Гасманом, А. Циганенком, А. Михеєвим вони допомогли початківцям вийти на вищий ступінь майстерності, стати призерами міських та обласних змагань.

Нині наші вихованці готові до зимових стартів.

Ф. КОРОЛЬОВ.
тренер обласної ради СДСТ «Буревісник».
м. Кіровоград.

З НАСТАННЯМ ЗИМИ В КІРОВОГРАДІ З'ЯВИЛИСЯ ДЕСЯТКИ ХОКЕЙНИХ МАЙДАНЧИКІВ. ПЕРШИМИ НА НИХ ВИЙШЛИ ШКОЛЯРІ, ПОПЕРЕДУ В ЦИХ СТАРТИ НА ПРИЗ «ЗОЛОТА ШАЙБА».

Фото Л. РЕЗНІЧЕНКА.

Митці — наші земляки

„МУЗИЧНІ" ДИПЛОМИ ТАЇСІЇ МАКАРЕНКО

ДИТИНСТВО і юність Таїсії Макаренко, доньки з діда-прадіда бджоляра, осяяні світлом радості. І не тільки тому, що батько й мати навчили її любити свій край і працю. Скільки знала в рідних Павлишах, що в нашій області, людей хороших! А як співають!

Тільки-но закінчила дівчина восьмий клас, подалася до Конотопської сільськогосподарської школи, щоб, як і батько, присвятити себе праці біля вуликів. Успішно закінчивши навчання, дістала призначення в кримський радгосп «Передгір'я». В садах, де навесні буйно квітнуть яблуні, доглядала Таїсія радгоспну пасіку. Доглядала і співала...

— Та й, як кажуть, доспівалася, — сміється вона.

На одному з обласних оглядів художньої самодіяльності вісімнадцятирічна Т. Макаренко здобуває перше місце і невдовзі стає студенткою Київської консерваторії.

Змалку звикла до праці, дівчина і в консерваторії вчиться за двох — на вокальному і диригентсько-хоровому факультетах. По закінченні одержує два дипломи.

— Навіщо вам освіта хормейстера?

І Таїсія відповідала без запинки:

— Ще в музичному училищі потрапила мені до рук книга про Федора Шаляпіна. Готуючи партію, або камерний твір, великий співак вивчав партії партнерів — солістів, хору, оркестровий супровід — усю партитуру чи клавір. Марія Іванівна Єгоричева навчила мене співати, а Олександр Захарович Міньківський — слухати й розуміти музику. Диригентський відділ розкрив чарівність народної пісні, допоміг чистіше інтонувати, ширше ознайомив із світовою музичною літературою.

Вона сидить навпроти. Бачу, належить до людей, що не вміють говорити без усмішки. Співачка веселої вдачі, радісного світосприймання.

— Вам більше до вподоби жартівливі пісні?

— Не зовсім. Люблю й журливі. Народні пісні, особливо старовинні і текстом, і мелодією чесно відтворюють нещасливе життя, інколи безвихідь, але в кожній з них обов'язково звучить сподівання на краще...

Лауреат республіканського конкурсу молодих виконавців, уродженка з Кіровоградщини, а нині солістка Київської філармонії, Таїсія Макаренко має в своєму репертуарі багато пісень народів нашої країни, твори сучасних радянських композиторів, вітчизняних і зарубіжних класиків. Молода артистка мріє про сольний концерт, старанно добирає програму.

Ф. ДРИГАЙЛО.

Чари чорних віч

НА ЗАМОВЛЕННЯ ДЕСЯТИКЛАСНИЦІ НАДІЇ БУРАН МІЛИ К. ТА БАГАТЬОХ ІНШИХ — ПІСНЯ «ЧАРИ ЧОРНИХ ВІЧ».

СЛОВА
О. ВРАТАРЬОВА.

МУЗИКА
Л. ВЕРБИЦЬКОГО.

Вийшла в поле
по стежині
Пісня родом з України.
Журавлиними крилами
Полетіла над світами.

Приспів:

Загойдали очі чорні
Серце моє наче човен.
Чари чорних віч,
В серці день і ніч.
Випадково чи навмисно
Це про тебе склали
пісню,
Як кохаю і страждаю,
Що ті очі в серці маю.

Приспів.

Десь далеко чути
пісню...
Забриніла,
мов намисто.
Йшла з Гребінки
До Полтави,
В білім світі
заблукала.

Приспів.

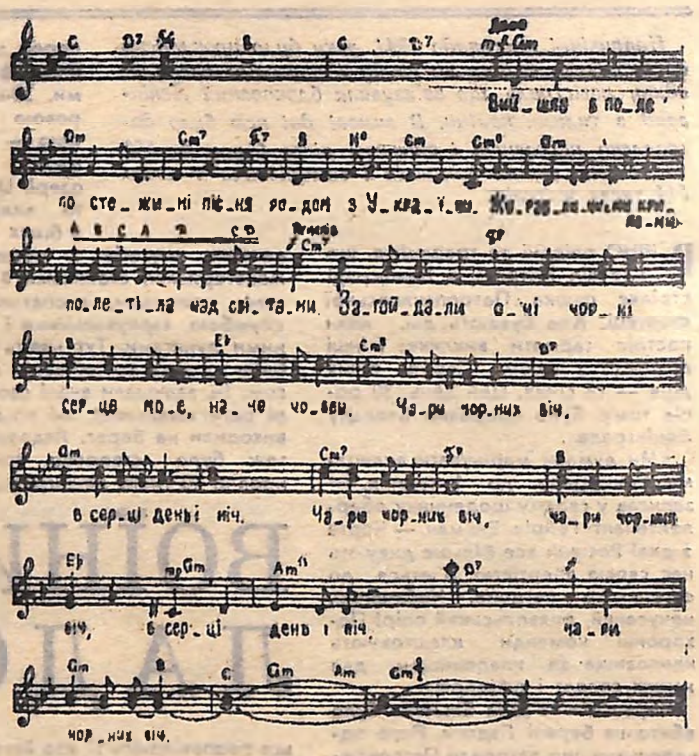

● ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

П'ЯТНИЦЯ, 19 СІЧНЯ. ПЕРША ПРОГРАМА. 11.00 — Телевісті. (К). 11.15 — Телефільм «А тепер Савін». (К). 11.35 — Кольорове телебачення. «Шкільний екран». Українська література для учнів 8 класу. (К). 16.15 — «Бесіди про спорт». (М). 16.45 — Для школярів. «Читаймісто». (М). 17.15 — Пересадочка будівельних бригад т. Злобіна (Москва) і т. Артеменка (Київ). (К). 18.00 — Хроніка тижня. (Кіровоград). 18.15 — Телефільм. (Кіровоград). 18.30 — «П'ятирічка, рік вирішальний». (Кіровоград). 19.00 — Інформаційна програма «Вісті». (К). 19.30 — «Трибуна депутата». (Кіровоград). 19.50 — «Екран молодих». (К). 20.50 — «На добраніч, діти» (К). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Художній фільм «Замок приречених». (К). 23.05 — Вечірні новини. (К).

ДРУГА ПРОГРАМА. 9.35 — Новини. (М). 9.45 — Для школярів. «Концертний зал телестудії «Орлятко». (М). 10.30 — «Нумо, дівчата!» (М). 12.00 — «Шахова школа». (М). 12.30 — Програма документальних фільмів. (М). 16.55 — Д. Шостакович. «Ленінградська симфонія». Вистава. (Дніпропетровськ). 17.30 — Для дітей. «Іскорка». (Донецьк). 18.00 — Новини. (М). 18.10 — «Товариш пісня». (Волгоград). 18.40 — «Світ соціалізму». (М). 19.10 — Для школярів. «Зустріч юнкорів телестудії «Орлятко» з двічі Героєм Радянського Союзу І. Д. Папаніним. (М). 20.10 — Опера Дж. Пуччіні «Чіо-Чіо-Сан». (М). 21.00 — Програма «Час». (М). 21.30 — Продовження опери Дж. Пуччіні «Чіо-Чіо-Сан». (М). 22.50 — Новини. (М).

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

Індекс 16050. ГСП, Кіровоград-50, вул. Луначарського, 36. Телефони: відповідального секретаря та відділу комсомольського життя — 2-45-35, відділу пропаганди, відділу листів і масової роботи та інших відділів — 2-45-36.

Газета виходить у вівторок, четвер, суботу.

«Молодой коммунар», орган Кировоградского обкома ЛКСМУ, г. Кировоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління у справах видавництв, поліграфії і книжкової торгівлі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

БК 01021. Індекс 61197. Зам. № 13025. Тираж 58 500.